

VB

ORDE VAN
VLAAMSE
BALIES

/OV

Advies

**Voorontwerp van wet om justitie
menschelijker, sneller en straffer te
maken III**

vrijdag 3 februari 2023

VB

Op 16 januari 2023 ontving de Orde van Vlaamse Balies in goede orde de adviesaanvraag van het kabinet van minister van Justitie Vincent Van Quickenborne aangaande het voorontwerp van wet om justitie menselijker, sneller en straffer te maken III. Wat volgt is een artikelsgewijze bespreking met als voornaamste aandachtspunten het hersteltraject, het beroepsgeheim, het algemeen kader van risicotaxatie, het gerechtelijk verbod op deelname aan protestbijeenkomsten, de specialisatie van de magistratuur en de rechtbanken, de aanpassingen aan de Wet op de Voorlopige Hechtenis en de verhouding tot het geplande nieuwe Strafwetboek.

Artikel 2

In dit artikel voorzien de opstellers van het voorontwerp een expliciete vermelding dat het openbaar ministerie het opsporingsonderzoek *à charge* en *à décharge* voert. De OVB kan zich hierin vinden en onderschrijft de in de memorie van toelichting aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie (MvT, p.3). Het behelst de facto een verduidelijking van het loyaliteitsprincipe dat reeds vermeld wordt in artikel 28bis, § 3, tweede lid Sv. Zij benadrukt evenwel dat deze verduidelijking in geen geval afbreuk kan doen aan het onderscheid tussen het opsporingsonderzoek en het gerechtelijk onderzoek en de bevoegdheden en waarborgen die hiermee gepaard gaan. Een toenemende macht voor het openbaar ministerie vergt bovendien een capaciteitsvergroting bij het openbaar ministerie, wat niet dadelijk haalbaar lijkt.¹

De OVB suggereert om de onpartijdigheidsplicht *nominatim* op te nemen in dit artikel. Dit blijkt impliciet uit de verplichting tot onderzoek *à charge* en *à décharge*, maar het komt de duidelijkheid ten goede dit te vermelden. Een onpartijdig strafonderzoek, zonder enige vooringenomenheid, is een vereiste voor legitiem onderzoek conform artikel 6 EVRM. De rechtstreekse doorwerking van het EVRM biedt deze garantie, maar een expliciete opname van de onpartijdigheid is wenselijk.

De OVB merkt tevreden op dat de memorie ter argumentatie ook verwijst naar COL nr. 8/2011, waarin de rol van de advocaat tijdens het verhoor wordt uiteengezet alsook het belang dat er in het kader van het onderzoek *à décharge* rekening wordt gehouden met elementen die de advocaat aanvoert.

Artikel 4

Met dit artikel wil de wetgever een algemeen kader voor risicotaxatie scheppen. De OVB heeft enkele inhoudelijke en praktische bezwaren en bedenkingen bij dit voorstel:

- De procureur des Konings zou de risicotaxatie kunnen bevelen voor eender welk misdrijf. Men wijkt daarmee af van de interneringsprocedure, waarbij een psychiatrisch deskundigenonderzoek enkel mogelijk is bij misdaden of wanbedrijven die de fysieke of psychische integriteit van derden hebben bedreigd of aangetast. In het voorgestelde artikel 4 wordt weliswaar gekozen voor een psychologisch en niet een psychiatrisch onderzoek, gevoerd door een klinisch psycholoog maar er wordt niet verduidelijkt wat wordt beoogd met de risicotaxatie. Bovendien spreekt de wet van “minstens een risicotaxatie”. De OVB stelt zich terughoudend op bij de ruime bijkomende bevoegdheid waarover het openbaar ministerie zou komen te beschikken. De memorie stelt dat het voorgestelde artikel aansluit bij artikel 62 *quater* Sv., op basis waarvan er psychologische/psychiatrische onderzoeken moeten worden verricht

¹ Bv. In de Potpourri I-wet van 19 oktober 2015 werd de verplichte aanwezigheid van het openbaar ministerie tijdens de debatten in familiekamers nog afgeschaft en haar advies facultatief van aard gemaakt net omwille van de beperkte capaciteit van het OM en de overbelasting (art. 14 PP I-wet en art. 764 Ger.W.). Zie daarover Ch. DECLERCK en U. CERULUS, “EOT anno 2020”, in *Themis Cahier personen- en familierecht* nr. 111, Brugge, die Keure, 2020, nr. 31, (79) 92.

- wanneer de zaak lijkt te behoren tot de bevoegdheid van het hof van assisen. Maar daar is het wel de exclusieve bevoegdheid van de onderzoeksrechter en niet van het openbaar ministerie.
- Los van de wenselijkheid van het voorstel, volgen er uit het vorige punt ook ernstige vragen bij de praktische haalbaarheid ervan. Een algemeen kader voor risicotaxatie en het erg ruime toepassingsgebied zal heel wat extra werk opleveren voor klinisch psychologen. Zij zijn op dit moment echter al overbevraagd in het kader van de internering (swet). De vraag rijst ook of er voldoende klinische psychologen beschikbaar zijn die beantwoorden aan de voorwaarden zoals bepaald in de gecoördineerde wet van 10 mei 2015 om de risicotaxaties uit te voeren. Het is daarom aangewezen om het toepassingsgebied in ieder geval te beperken zodat de risicotaxatie (minstens in eerste instantie) enkel gehanteerd wordt in de meest pertinente gevallen, zoals partnergeweld, zedenfeiten, stalking, geweldsmisdrijven en gewelddadig extremisme.
 - Ten slotte vermeldt de memorie dat de waarborgen conform artikel 8 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering zijn. Dit klopt echter niet volledig. Het voorontwerp voorziet een minimumtermijn van slechts 8 dagen voor de verdachte en zijn advocaat om opmerkingen bij het voorlopig verslag van de deskundige over te maken, terwijl de interneringswet 15 dagen voorziet. En zelfs die termijn is erg kort. De impact van het definitieve verslag kan immers aanzienlijk zijn en dus moet de verdediging over voldoende tijd beschikken om opmerkingen te formuleren. Eventuele opmerkingen kunnen de tussenkomst veronderstellen van drie actoren, de verdachte, zijn raadsman en desgevallend een eigen deskundige, die de verdachte nog eens moet kunnen onderzoeken en hierover zijn opmerkingen moet kunnen formuleren.

Artikel 5

De OVB kan zich vinden in het uitgangspunt dat de vrijheidsstraf het ultimum remedium moet zijn en dat criminaliteit die veroorzaakt wordt door een onderliggende problematiek ook aangepakt kan/moet worden met hulpverlening ter preventie van recidive. De aanpak van een onderliggende problematiek aan de hand van een hersteltraject is derhalve een lovenswaardig idee. Helaas roept de uitwerking ervan heel wat vragen op.

Een voorafgaande algemene opmerking heeft betrekking op de noodzakelijke samenhang van een dergelijk algemeen kader voor hersteltrajecten met het nieuwe Strafwetboek.

Zo omschrijft de memorie bij dit voorontwerp het hersteltraject als een efficiënter alternatief voor de autonome probatiestraf, maar maakt (de memorie bij) het nieuwe Strafwetboek geen gewag van een dergelijk systeem in het kader van de probatiestraf.

Bovendien moet worden vastgesteld dat het primaire criterium van een maximale gevangenisstraf van 5 jaar (onder bepaalde omstandigheden wordt weliswaar voorzien dat het ook bij zwaardere straffen mogelijk is) gebaseerd lijkt te zijn op het onderscheid misdaad - wanbedrijf (criminele - correctionele straf). Dat onderscheid zou evenwel komen te vervallen in het nieuwe Strafwetboek. Er moet derhalve onderzocht worden of de misdrijven waarvan men vindt dat ze in aanmerking moeten kunnen komen voor een hersteltraject nog steeds onder dat regime zouden vallen op basis van het nieuwe Strafwetboek (dat zouden dan misdrijven zijn t/m strafniveau 3)

§ 1, eerste en tweede lid: Vooraleer een hersteltraject opgelegd kan worden, zal de beklaagde de schuld aan de hem tenlastegelegde feiten moeten erkennen. Uiterlijk 18 maanden na de opstart van het hersteltraject vindt de behandeling van de zaak plaats (§ 7). Pas op dat moment volgt de uitspraak en de eventuele veroordeling. De verdachte heeft echter initieel al schuld bekend om deel te kunnen nemen aan het hersteltraject, wat de mogelijkheden van de verdediging hypothekeert. Een positieve evaluatie van het hersteltraject kan mogelijk nog een invloed hebben op de uiteindelijke uitspraak, maar er zijn ook andere scenario's. Zo kan de zaak voorkomen wanneer het traject moet worden stopgezet bij

onvoldoende opvolging door de verdachte of zelfs omdat het verzoek om een traject op te starten uiteindelijk toch niet aanvaard wordt door de rechter. Ook in die gevallen zal men al schuld bekend hebben. Op deze manier bevordert de voorwaarde voor het hersteltraject de zelfincriminatie. De OVB acht het perfect mogelijk dat een verdachte een onderliggende problematiek kan erkennen en daarmee in aanmerking komt voor een hersteltraject zonder daarom al een uitspraak te moeten doen over zijn schuld aan een bepaald misdrijf.

§ 1, derde en vierde lid: Het voorontwerp laat erg veel ruimte aan de rechtbanken en de actoren die bij een hersteltraject betrokken zijn. Zo wordt de keuze aan de rechtbanken gelaten om al dan niet te voorzien in een gespecialiseerde kamer. In tegenstelling tot de plaatselijke initiatieven rond de specifieke problematiek van drugs in Gent en Antwerpen, gaat het hier om de wettelijke verankering van een algemeen kader voor hersteltrajecten, waarbij ook een veel ruimer spectrum aan problemen in aanmerking komen.

Het komt de OVB derhalve voor dat een uniforme aanpak in de verschillende rechtbanken noodzakelijk is en idealiter bij wet geregeld wordt. Gelet op de vrijheid die wordt gelaten aan de rechtbanken om al dan niet een gespecialiseerde kamer op te richten, is het immers niet denkbeeldig dat er geen gespecialiseerde kamer wordt opgericht en daarom misschien geen hersteltrajecten kunnen worden aangeboden.

De OVB is ook geen voorstander van de protocollen die iedere rechtbank afzonderlijk met het parket, de uitvoeringpartners en “de balie” zouden moeten afsluiten.

Ten eerste dient verduidelijkt te worden wat met “balie” wordt bedoeld. Vermoed kan worden dat het gaat om de communautaire ordes (Orde van Vlaamse Balies en Ordre des Barreaux francophones et germanophone), maar de huidige formulering kan even goed betrekking hebben op de balie van de locatie van het strafgerecht.

Ten tweede en belangrijker zijn de diverse vragen die protocollen juridisch onbeantwoord laten, zoals de rechtswaarde, juridische draagwijdte of het bindend karakter ervan ten aanzien van de advocaten (zeker als zij tot een andere balie behoren) en de partijen zelf, de juridische bevoegdheid tot het afsluiten van het protocol (is het korpsoverste daartoe gemachtigd?), de sanctie ingeval er geen protocol wordt afgesloten omdat de partijen het bijvoorbeeld niet eens worden, de wijze bekendmaking van het protocol, het democratisch gehalte, de rechtsbescherming bij niet-naleving, enz.

Ten derde komt een dergelijk lappendeken aan *soft law* de rechtsstaat niet ten goede, daar een beklagde voor een zelfde feit in de ene rechtbank wel en in de andere niet in aanmerking zal komen voor een hersteltraject. Zodoende leiden protocollen tot een regionalisering of zelfs een nog sterkere versnippering van het procesrecht, wat strijdt met de ratio legis van het procesrecht.²

§ 2: De rechtbank kan ambtshalve of op verzoek van het openbaar ministerie een maatschappelijke enquête aanvragen. De OVB vraagt zich af waarom de beklagde hiertoe de mogelijkheid niet zou moeten krijgen.

§ 3: Enkel het openbaar ministerie en de burgerlijke partij zetten de zaak uiteen op de inleidende zitting. Gezien de centrale rol van de beklagde in het kader van een hersteltraject en het feit dat het traject ook door hem of zijn advocaat verzocht kan worden, verdient het aanbeveling dat ook de verdediging op dat moment het woord kan nemen.

§ 4: Het voorstel van de hersteltrajecten is gericht op een multidisciplinaire aanpak van de problematiek. Dat brengt enkele aandachtspunten met zich mee. Ten eerste zullen de justitieassistenten en de bevoegde diensten van de gemeenschappen een cruciale rol spelen. Dat zal heel wat extra druk zetten

² Zie daarover: B. ALLEMEERSCH en E. VANDENSANDE, “De juridische aard van de protocolakkoorden in het Belgisch procesrecht”, *RW* 2013-2014, 403- 417.

op deze diensten, die nu al vaak overbevraagd zijn. Het succes van dergelijke trajecten zal echter voor een groot deel afhangen van de vraag of de gemeenschappen in staat zullen zijn om deze trajecten te begeleiden.

Ten tweede is er het belangrijke aspect van het beroepsgeheim. De memorie van toelichting vermeldt de optie om te werken met liaisons die niet zelf instaan voor de begeleiding of behandeling, maar die het beroepsgeheim van de begeleiders moeten waarborgen. Ongeacht de concrete uitwerking is het essentieel dat het beroepsgeheim van de medewerkers aan het hersteltraject in de wet zelf wordt ingeschreven. Zo kan het niet zijn dat feiten, uitspraken, ... die aan bod komen tijdens de behandeling nadien kunnen worden gebruikt tegen de beklagde bij de behandeling van de zaak. De terugkoppeling naar de rechtbank door de gespecialiseerde diensten moet zich steeds beperken tot een evaluatie van het traject op zich en de medewerking van en naleving door de betrokkene. Het komt voor dat in de praktijk nog diverse vragen rijzen over de concrete inhoudelijke draagwijdte van het beroepsgeheim in multidisciplinaire samenwerkingsverbanden (bv. toepassingsgebied, persoonsgevoelige informatie uitwisselen, draagwijdte, etc.). Voor advocaten en beroepsbeoefenaars binnen de gezondheidszorg, zoals artsen en verpleegkundigen, is het beroepsgeheim geregeld in artikel 458 Sw. Omdat een goede informatiedoorstroming cruciaal is voor het slagen van een hersteltraject komt het voor dat de wetgever de contouren ervan duidelijk moet uiteenzetten.

Ten derde vergt de uitrol van het hersteltraject een andere organisatie/inrichting van de rechtbanken (bv. speciaal ingerichte kamers, kamers voor multidisciplinair overleg, etc.) die o.i. niet aan de rechtbank zelf mag worden overgelaten middels protocollen (cfr. supra).

Artikel 8

Dit artikel voegt een vierde punt toe aan artikel 420, tweede lid Sv. zodat opnieuw dadelijk cassatieberoep kan worden aangetekend tegen de beslissing tot uithandengeving van een minderjarige. Die mogelijkheid werd immers afgeschaft door de wet van 14 februari 2014 (BS 27 februari 2014). Het Grondwettelijk Hof veroordeelde die wetgevende lacune in zijn arrest van 24 oktober 2019 (nr. 161/2019) door te overwegen dat artikel 420, tweede lid Sv. de artikelen 10 en 11 Gw. schendt. De voorgestelde wijziging komt aan dat arrest tegemoet, en ligt in lijn met de rechtsleer dienaangaande.³

De OVB gaat akkoord met de voorgestelde wijziging omwille van de rechten van verdediging van de minderjarige, doch zij wenst te herhalen dat zij in beginsel gekant is tegen de uithandengeving van minderjarigen. Dit om diverse redenen:

- Wetenschappelijk onderzoek van het NICC dat aantoonde dat jongeren tussen 16 en 20 jaar tot vier maal zoveel kans hebben als zestigplussers op detentierecidive.⁴ Uithandengeving verhelpt daaraan niet.
- Ook volgens de rechtsleer bereikt uithandengeving zelden of nooit het beoogde doel⁵
- Strijdigheid met het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en de rechten van de minderjarige⁶

³ J. MICHELS, "Onmiddellijk cassatieberoep tegen beslissingen tot uithandengeving van een minderjarige" (noot onder Gwh 24 oktober 2019), *RW* 2019-2020, 1414; J. PUT, "Cassatieberoep bij uithandengeving" (noot onder Gwh 24 oktober 2019), *NJW* 2020, 220; J. SMETS, "De uitsluiting van onmiddellijk cassatieberoep tegen arresten tot uithandengeving en de Grondwet" (noot onder Gwh 24 oktober 2019), *TJK* 2020, 100.

⁴ NICC rapport 2020, *Recente ontwikkelingen in het Belgische jeugdrecht*, p. 15.

⁵ Zie o.a. R. Verstraeten, "Jeugd(beschermings)recht en strafrecht: een problematische situatie" in J. Put en M. Rom (eds.), *Het nieuwe Jeugdrecht*, Larcier, Gent, 2007, 122; B. Brouwers, "Jeugdsanctierecht in Europa: is de uithandengeving een evidentie?", *Jura Falconis* 2007-2008, afl. 1, 16; De Smet, B., "De uithandengeving" in X., *Strafrecht en strafvordering*. Artikelsgewijze commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, Kluwer, Mechelen, 2007, losbl., 7 delen, z.p., 1-35

⁶ R. Madrane, "Nouveau Code: Renforcer les droits des jeunes et des familles », *Repér'AJ - Le journal de l'Aide à la jeunesse*, 2018, 3 - 5.

- Negatieve impact op re-integratie van jongeren⁷

Volledigheidshalve weze opgemerkt dat inzake de uithandengeving in artikel 8 van het voorontwerp ook moet worden verwezen naar art. 38 Jeugddelinquentiedecreet⁸ (Vlaanderen) en art.125 Decreet van 18 januari 2018 houdende het Wetboek van preventie, hulpverlening aan de jeugd en jeugdbescherming, BS 3 april 2018 (Wallonië). Bovendien moet worden gewezen op de toekomstige wijziging van artikel 57bis Jeugdbeschermingswet voor het Vlaamse Gewest ingevolge artikel 11, 1° tot 6° Decreet 15 juli 2022⁹, met ingang van 1 maart 2023 (art. 25 Decreet 15 juli 2022).

Artikel 9-11

De OVB uit ernstige bezwaren bij het voorstel om een gerechtelijk verbod om deel te nemen aan protestbijeenkomsten in het Strafwetboek in te schrijven. De rechter zou een dergelijke bijkomende straf kunnen opleggen in geval van een veroordeling voor zwaarwegende feiten tijdens een eerdere protestbijeenkomst.

Het recht op vrije meningsuiting en het recht op vrijheid van vergadering worden zowel in onze Grondwet als in het EVRM gewaarborgd. Het klopt dat deze rechten niet absoluut zijn en beperkt kunnen worden indien aan drie voorwaarden wordt voldaan: de legaliteitsvereiste (dat zou dan deze wet zijn), de legitimiteitsvoorwaarde (het voorkomen van wanordelijkheden en de bescherming van de politiediensten) en de proportionaliteitstoets.

De OVB toont het volste begrip voor de lastige en gevaarlijke situaties waarin politieambtenaren terecht kunnen komen tijdens betogingen, maar is de mening toegedaan dat de proportionaliteit van de voorliggende maatregel zeer twijfelachtig is. De memorie verwijst naar de uitoefening van dezelfde rechten door andere burgers die door het gedrag van de “gevaarlijke personen” in het gedrang zou komen, maar weegt de maatregel derhalve enkel af ten opzichte van het maatschappelijk belang. De proportionaliteitstoets voor de rechten van de veroordeelde houdt geen rekening met het feit dat deze persoon al een straf heeft ondergaan. De memorie stelt dat “het verbod echt bedoeld is om amokmakers, mensen die ter kwade trouw zijn en slechte bedoelingen hebben te bestraffen voor misdrijven die ter gelegenheid van een protestbijeenkomst worden gepleegd, zodat ze beseffen dat bepaald gedrag absoluut niet door de beugel kan”. Dat lijkt een bewezen evidentie nadat deze persoon een proportionele gevangenisstraf heeft uitgezeten. Bovendien wordt ook nergens de maximumperiode van 3 jaar verantwoord (bij herhaling tot 6 jaar). Integendeel, de memorie maakt gewag van een “beperkte periode”, wat met een lange maximumtermijn van 3 jaar niet wordt verzekerd.

Het voorstel past binnen een problematische tendens die de OVB aankaart in recente wetsvoorstellen en -ontwerpen omtrent handhaving *sensu lato*, met name de mogelijkheid tot een disproportioneel verruimende inperking van vrijheden ondanks eerdere bestraffing. Zij denkt daarbij bv. aan het voorontwerp van wet tot instelling van een gemeentelijke integriteitsonderzoek, waarbij een eerdere veroordeling zou kunnen leiden tot de weigering of intrekking van een vergunning voor een winkel omwille van feiten die zich mogelijks nooit zullen voordoen. Een ander voorbeeld is het wetsvoorstel waarbij de administratieve maatregel van het toegangsverbod voor recreatiedomeinen ten gevolge van

⁷ I. Detry, “Tu me saisis, je me dessaisis et vogue ta galère... », *Revue de Droit Pénal et de Criminologie* 2016, 653-674; A. Nuytiens, Y. Jaspers en J. Christiaens, “Delinquente trajecten van jongeren die berecht werden als volwassenen.”, *Justice et Sécurité - Justitie en Veiligheid* 2015, 1 - 18.

⁸ Decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelinquentierecht, BS 26 april 2019.

⁹ Decreet van 15 juli 2022 tot wijziging van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, het decreet van 12 juli 2013 betreffende de integrale jeugdhulp en het decreet van 15 februari 2019 betreffende het jeugddelinquentierecht, met het oog op de inwerkingtreding van de gesloten oriëntatie en de gesloten begeleiding in de gemeenschapsinstellingen, (BS 16 augustus 2022).

overlast ook door andere uitbaters ten lande zou kunnen worden gebruikt om de amokmaker(s) de toegang tot hun recreatiedomein te ontzeggen (DOC55-2827/001).

Naast deze fundamentele bezwaren doen de artikelen ook meer praktische vragen rijzen. Om te beginnen zou artikel 9 de nieuwe straf toevoegen aan het tweede lid van artikel 7 Sw. De opbouw van artikel 7 maakt de telling van de verschillende leden echter erg onduidelijk.¹⁰ Uit eerdere wetswijzigingen¹¹ en de bedoeling om het verbod als bijkomende straf te gebruiken, lijkt te volgen dat het onder de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank zou worden ingevoegd, maar men zou even goed kunnen betogen dat het daar om het derde of zelfs vierde lid gaat.

Belangrijker echter is de vraag hoe dit voorstel zich verhoudt tot het voorontwerp tot invoering van het nieuwe Strafwetboek. Dat voorontwerp maakt namelijk (terecht) geen gewag van een dergelijke bijkomende straf. Wat het wel doet is binnen het traditionele straffenkader strenger optreden ten aanzien van personen die geweld gebruiken tegen de politie. Leden van de politiediensten zullen immers beschouwd worden als personen met een maatschappelijke functie, wat bij geweld als verzwarend bestanddeel zal leiden tot een hoger strafniveau. De OVB acht dit een veel minder ingrijpende en correctere manier om deze problematiek aan te pakken.

Artikel 19

Deze bepaling voegt in artikel 58bis, 1° Ger.W. het ambt van milieurechter en dat van substituut-procureur des Konings gespecialiseerd in milieu-aangelegenheden toe aan de lijst van ambten waartoe de magistraten van de rechterlijke orde kunnen worden benoemd.

Eenzijds erkent de OVB de groeiende aandacht voor milieumisdrijven. Zij wijst daarbij ook naar het voorontwerp van het nieuwe Strafwetboek, waarin ecocide als afzonderlijk misdrijf zou worden verankerd.

Anderzijds staat de OVB terughoudend ten aanzien van de tendens tot specialisatie van de magistratuur. Het milieurecht is zonder meer een complexe materie, maar dat is het geval voor veel rechtstakken en wetgeving op basis waarvan een rechter een oordeel moet vellen. Waarom bv. geen IT-rechter dan?

De gevolgen zouden wel degelijk substantieel kunnen zijn. De OVB waarschuwt voor rechters die dermate verankerd raken in hun specifieke rechtsdomein dat zij niet langer een adequaat en proportioneel zicht hebben op de ruimere maatschappelijke relevantie van de misdrijven waarover ze oordelen en de straffen die ze uitspreken. Zij dreigen met andere woorden vast te komen zitten in hun eigen beperkte referentiekader.

Zoals genoegzaam bekend is er bovendien nog steeds een substantieel tekort aan rechters. Een deel van deze groep laten specialiseren in een erg specifieke rechtstak zal de achterstand van justitie derhalve niet ten goede komen, en vergt bovendien een herziening van de opleiding voor magistraten en de organisatie van de rechtbank.

Artikel 26

Deze bepaling voegt een lid toe aan artikel 33 van de Wet op de Voorlopige Hechtenis. De beklagde of beschuldigde zal hierdoor ook onmiddellijk in vrijheid worden gesteld als hij zonder uitstel veroordeeld

¹⁰ De OVB haalde dit ook reeds aan bij het initieel wetsontwerp tot oprichting van het Centraal register voor de beslissingen van de rechterlijke orde en betreffende de bekendmaking van vonnissen en arresten, dat de bekendmaking of verspreiding van de beslissing ook als derde punt wou toevoegen aan artikel 7, tweede lid Sw.

¹¹ Bv.: Art. 2 Wet 26 april 2007 betreffende de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank, BS 13 juli 2007.

wordt tot een hoofdgevangenisstraf van minder dan drie jaar of, op basis van bepaalde artikelen, van minder dan een jaar.

De OVB merkt op dat de memorie zich beperkt tot een verklaring van de huidige wetgeving, maar legt eigenlijk niet de ratio legis van de voorgestelde aanpassing uit. Zij veronderstelt dat dit kadert binnen de traditie van de niet-uitvoering van de korte vrijheidsstraffen, maar sinds september worden de straffen van 2 tot 3 jaar al uitgevoerd en in de toekomst zal dat het geval zijn voor alle korte vrijheidsstraffen. De OVB vraagt derhalve om verduidelijking bij dit artikel.

Artikel 29

In tegenstelling tot het huidige artikel 38, §1 van de Wet op de Voorlopige Hechtenis, zou het gewijzigde artikel niet langer expliciet vermelden dat al wie ingeschakeld wordt bij het toezicht op de naleving van de voorwaarden gebonden is door het beroepsgeheim. De memorie stelt dat deze verwijzing niet nodig is vermits het geheim van het strafonderzoek hoe dan ook in acht moet worden genomen gedurende het gerechtelijk onderzoek en omdat er een plicht tot vertrouwelijkheid geldt ten aanzien van de in de federale databanken verwerkte gegevens.

Omwille van het belang van het beroepsgeheim verkiest de OVB de expliciete vermelding ervan te behouden, ook in het licht van de bijkomende wettelijke verankering dat een kopie van alle beslissingen die een impact hebben op de vrijheid onder voorwaarden aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen moet worden toegezonden.